U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **S. P.,** zast. Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem v Praze, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. j. 49 Az 23/2015 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Filipa Schmidta, **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do dne 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o azylu“).

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel namítá zejména nesprávné posouzení procesních úkonů zástupce; uvádí, že úvahy krajského soudu ohledně jeho žádosti o umožnění doplnění žaloby po soudem stanovené lhůtě, jsou nesprávné. Zástupce stěžovatele neměl k dispozici více než kopii správního rozhodnutí. Zároveň mu byla soudem určena lhůta k doplnění žaloby v délce 14 dnů, neboť krajský soud, na rozdíl od jiných správních soudů,

dopočítává lhůtu pro podání žaloby poté, co pravomocně rozhodl o žádosti o ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 8 dle zákona č. 150/20020 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) in fine. Ve lhůtě 14 dnů je však fakticky velice těžko realizovatelné, resp. neproveditelné, aby se zástupce seznámil se správním spisem ministerstva vnitra, který není k dispozici na soudě.

Není tudíž dle stěžovatele správný závěr soudu, že advokát se mohl se spisovým materiálem v dané lhůtě seznámit mimo soudní spis, či snad přímo od stěžovatele. Zástupce stěžovatele má pak logicky omezenější možnosti argumentace například konkrétními informacemi o zemi původu, rozporu se správním spisem apod. Dle názoru stěžovatele, by s ohledem na specifický charakter řízení a postup OAMP MVČR bylo namístě vyzvat k doplnění žaloby až poté, co je předložen správní spis, jakkoliv soudní řád správní v obecné rovině tuto souslednost úkonů nepředpokládá. S ohledem na tuto skutečnost má stěžovatel za to, že rozsudek krajského soudu je stižen vadou, pro kterou je třeba tento zrušit (resp. zrušit i rozhodnutí správního orgánu).

Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení právní otázky; v žalobě poukazoval zejména na to, že správní orgán neměl dostatečně aktuální informace o situaci na Ukrajině, aby vůbec mohl posoudit důvodnost obav stěžovatele z jeho návratu. Dále pak stěžovatel i v návaznosti na absenci aktuálních informačních zdrojů vytýkal nedostatečné posouzení otázky jeho možného narukování do armády v aktuálním konfliktu jakožto dalšího aspektu hrozby vážné újmy hrozící stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu. Soud však správním orgánem užité informace označil za dostačující a konstatoval, že obavy stěžovatele jsou neodůvodněné, neboť mu nebyl doručen povolávací rozkaz, z čehož soud automaticky dovozuje, že by v případě návratu na Ukrajinu nebyl odveden. Soud dle stěžovatele zcela přehlédl některé skutečnosti, např. to, že stěžovatel pravidelně postoupil povinnou zdravotní prohlídku za účelem zjištění jeho zdravotní způsobilosti pro výkon vojenské služby.

Co se týče informací o situaci na Ukrajině, pak stěžovatel má za to, že ohledem na proměnlivost a vývoj konfliktu bylo namístě mít informace pokud možno co nejvíce aktuální a vztahující se k dodržování lidských práv, včetně práv osob účastných v konfliktu, kdy branci mohou dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu představovat specifickou sociální skupinu osob dle § 12 písm. b) zák. o azylu. Krajský soud pouze poukazuje na své úvahy o otázce svědomí stěžovatele, které však neopírá o žádný důkaz ani logické odůvodnění (soud z tvrzení stěžovatele, že se musí zachránit pro svoji ženu a dítě, činí závěr, že se stěžovatel obává o svůj život a zdraví). Zároveň soud opět bez odkazu na jakýkoliv zdroj činí závěry o průběhu mobilizace a odvodu branců na Ukrajině, kdy bez odkazu na jediný zdroj odvíjí tuto povinnost od doručení povolávacího rozkazu bez zohlednění dalších skutečností uváděných stěžovatelem. S otázkou zařazení stěžovatele do sociální skupiny pronásledovaných osob se tak ani správní orgán, ani krajský soud nevypořádaly.

Již při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní vyjádřil stěžovatel několikráte obavy z účasti v bojích na Ukrajině. Stěžovatel má za to, že jak správní orgán, tak následně správní soud měly proto tento žalobní bod důkladněji zhodnotit. Nelze přitom souhlasit se zjednodušeným náhledem soudu, že účast v konfliktu v armádě je pouze běžnou státoobčanskou povinností. Tento závěr neodpovídá dle stěžovatele zákonu, resp. článku 9

odst. 2 písmena e) směrnice EU č. 2004/83, *o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany* (dále jen kvalifikační směrnice) ale ani judikatuře NSS. Ta naopak odmítání vojenské služby, nebo odmítání účasti v bojích považuje za skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany relevantní (např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49). V rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, NSS uznal brance za možnou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, když na jedné straně čelí tvrdým postihům ze strany státních orgánů za nenastoupení vojenské služby a na straně druhé jsou v ohrožení teroristických skupin, pokud tak učiní. I to je případ stěžovatele. Navíc, podle výše uvedených zdrojů odmítání účasti na bojích je často zneužito ukrajinskou armádou, resp. SBU, k mučení a nelidskému trestání branců, kteří také mohou být vězněni (např. již pro samotné příbuzenství s někým, kdo je podezříván ze sympatií k separatistickým tendencím na Ukrajině).

Závěr správního soudu, který je ve shodě s žalovaným, a sice že obavy z boje nemohou být důvodem k udělení ochrany, resp. nejsou vůbec k mezinárodní ochraně relevantní, tak dle stěžovatele nemohou obstát. Ani správní orgán ani správní soud nevedly dokazování k relevantnímu posouzení možného odůvodněného strachu z pronásledování pro svou příslušnost k určité sociální skupině, která je maximálně vystavena veškerým krutým následkům války na Ukrajině. Výše popsaná pochybení přitom představují dle stěžovatele důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu (i prvoinstančního správního rozhodnutí) v souladu s § 103 odst. 1 písm. b), resp. d), s. ř. s.

Krajský soud dle názoru stěžovatele dále pochybil při hodnocení důvodu udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Jeho rozhodnutí je v tomto ohledu zcela nepřezkoumatelné, neboť absentuje jakákoliv úvaha o možných důvodech udělení humanitárního azylu (zejména s ohledem na rodinnou situaci stěžovatele). Soud pouze uvádí, že souhlasí se správním orgánem.

Nad rámec toho krajský soud dle stěžovatele pochybil, když i přes navrhované zprávy o situaci v zemi původu stěžovatele tento odmítl provést, ať už se zdůvodněním, že se nejednalo o navrhované důkazy, nebo se zdůvodněním, že se týkají skutečností, které nejsou rozhodné. Stěžovatel, nejen že nesouhlasí s hodnocením soudu stran „rozhodnosti“ skutečností uváděných v navrhovaných zprávách, ale zejména není dle stěžovatele možné, aby soud odmítal provést některé z navrhovaných důkazů a priori s odůvodněním, že jejich obsah není rozhodný (tedy, aniž by se s jejich obsahem seznámil).

II. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný je toho názoru, že není důvod se jakkoliv s poukazem na stěžovatelem tvrzenou proměnlivost situace na Ukrajině odklonit od ustálené judikatury NSS stran otázky povolávání a narukování do ukrajinské armády a hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině; použité informace byly přiměřeně aktuální. Pokud jde tedy o námitku stran výkonu vojenské služby, zejména ve vazbě na tvrzení o odpírání vojenské služby z důvodu, že by výkon vojenské služby zahrnoval válečné zločiny či zločiny proti lidskosti,

žalovaný s ní nesouhlasí a dodává, že ji v průběhu správního řízení jako důvod podání žádosti stěžovatel neuváděl; nicméně krajský soud v rámci žalobního řízení se s ní velmi podrobně vypořádal ve svém rozsudku na straně 8 až 12 v rámci hodnocení povinnosti k výkonu vojenské služby. S námitkou stran zařazení stěžovatele do sociální skupiny pronásledovaných osob - branců se nezabýval a ani nemohl zabývat jak správní orgán, tak ani soud, neboť tato námitka v dané podobě je poprvé uvedena až v podané kasační stížnosti, tedy nemohla být předmětem předchozího přezkumu, a proto nemůže být důvodná. Rovněž tak i pokud jde o námitky k aplikaci § 14 a § 14a zákona o azylu, má je žalovaný za nedůvodné, přičemž odkazuje na správní a soudní rozhodnutí a své vyjádření k žalobě, kde se jimi zabýval dostatečně. Námitku nepřezkoumatelnosti závěru soudu o humanitárním azylu žalovaný neshledává rovněž důvodnou, závěr soudu z pohledu ustálené judikatury přezkoumatelný je. S námitkou nesprávného posouzení procesních úkonů zástupce v soudním řízení spočívajících ve vadném postupu soudu stran doplnění žaloby, kdy zástupce neměl k dispozici správní spis a soud mu stanovil lhůtu k doplnění žaloby v délce 14 dnů, kterou považuje za krátkou, žalovaný také nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou. Tuto námitku ostatně již vyhodnotil krajský soud v napadeném rozsudku na straně 4 a 5. Nad rámec tohoto hodnocení, s nímž se žalovaný správní orgán ztotožňuje, se pak žalovaný správní orgán ohrazuje proti tvrzení o údajné nemožnosti seznámit se se spisovým materiálem přímo u správního orgánu v tak krátké lhůtě, toto tvrzení nelze považovat za solidní či pravdivé; ostatně ani sám stěžovatel nedokládá, že by žalovaný správní orgán vůbec kontaktoval a snažil se do spisu nahlédnout, natož aby doložil, že v uvedené lhůtě mu správní orgán sdělil, že nemůže do spisu nahlédnout a proč.

S ohledem na výše uvedené vyjádření, nelze souhlasit s tvrzením, že podanou kasační stížnost lze považovat za přijatelnou dle § 104a s. ř. s, neboť podaná kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je rovněž přípustná.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem

Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, týká-li se právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud však zároveň není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

K námitce stěžovatele, že lhůta k podání a doplnění žaloby dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu je příliš krátká, Nejvyšší správní soud odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/09, ze dne 1. 12. 2009, kterým byla zrušena sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, kde soud mimo jiné uvedl: *„Ústavní soud si je vědom možné námitky, že byť zrušením napadeného ustanovení se žalobní lhůta v případě zjevně nedůvodných žádostí prodlouží ze sedmi na patnáct dnů (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), kombinace sociálních faktorů u žadatelů o azyl a zásad ovládajících správní soudnictví bude nadále působit, že řada žadatelů meritorního soudního přezkumu fakticky nedocílí. Stále bude totiž jistě docházet k tomu, že žadatelé budou své blanketové žaloby podávat v samém závěru žalobní lhůty, takže prostor pro možné doplnění nezbytných náležitostí zůstane minimální. Nicméně dosažitelnost soudního přezkoumání rozhodnutí bude při respektování zásady vigilantibus iura pro tyto žadatele vyšší. Aniž by tím Ústavní soud deklaroval, že sama patnáctidenní lhůta je lhůtou dostatečnou (to by šlo již za rámec návrhem vymezeného předmětu řízení), konstatuje, že pro osoby v postavení žadatele o azyl je v běhu této (patnáctidenní) lhůty reálnější soudní přezkum řádně iniciovat.“*

Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o lhůtu krátkou, nicméně i s odkazem na výše uvedený nález Ústavního soudu neshledává postup krajského soudu, který vyzval stěžovatele k doplnění žaloby předtím, než mu byl doručen správní spis a stěžovatel měl proto dle svého názoru zhoršenu možnost se s ním seznámit, vadou, pro kterou by měl rozsudek soudu zrušit. Ostatně krajský soud se i přes uvedené podrobně se skutkovým

stavem vyplývajícím ze správního spisu vypořádal a své závěry řádně odůvodnil. Stěžovatel tedy nebyl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces.

K azylové (i)relevantnosti branné povinnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Nepřipadá přitom v úvahu ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 c) zákona o azylu. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24, který se brannou povinností zabýval z pohledu důvodů znemožňujících vycestování cizince podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (překážky vycestování jsou přitom obsahově shodné s důvody doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem posoudil azylovou irelevantnost branné povinnosti Nejvyšší správní soud aktuálně například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43 nebo v usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, uvedl, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím. Což není stěžovatelův případ, neboť ten odmítá vojenskou službu s tím, že se musí starat o členy rodiny. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud uznal právo na azyl v souvislosti s vyhýbáním se branné povinnosti v rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, kterého se stěžovatel dovolává. Jednalo se však o velmi specifické okolnosti, kdy odvedenci do alžírské armády a jejich rodiny čelili z uvedeného důvodu hrozbě útoků ze strany islamistů. Zdejší soud v této souvislosti judikoval, že branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž stát není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout ochranu, a na druhé straně naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli. To však rovněž není případ stěžovatele, neboť se nachází ve zcela skutkově odlišné situaci než výše uvedení odvedenci.

K otázce aktuálního stavu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již několikrát. Lze odkázat například na rozsudky ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Azs 237/2014 - 25, či ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28. V rozsudku ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, pak uvedl: „*[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný*

pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá." Uvedené platí i nadále.

Stěžovatel jak v žalobě, tak v kasační stížnosti uváděl, že žalovaný použil pro posouzení situace v zemi původu nedostatečné a neaktuální informace. S touto námitkou stěžovatele se nelze ztotožnit, krajský soud stěžovateli dostatečně přesně a podrobně na straně 10 - 11 odůvodnil, proč má za to, že informace žalovaného byli dostatečně konkrétní a aktuální, s tímto posouzením zdejší soud souhlasí.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani námitky stran neudělení humanitárního azylu. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že při zvažování možnosti udělit humanitární azyl vyšel z osobní situace stěžovatele a rovněž z obecné situace v zemi původu. Správní orgán rozhodl způsobem, který mu azylový zákon umožňuje, a učinil tak v řízení, ohledně něhož nezjistil Nejvyšší správní soud žádné závažné vady. Na tomto zjištění musí soudní přezkum správního rozhodnutí založeného na výkladu neurčitého právního pojmu a správním uvážení z důvodů shora uvedených ustát. Pokud k závěrům ohledně mezí soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu dospěl i krajský soud, Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovateli označeného důvodu kasační stížnosti, resp. důvodu pro její přijatelnost.

K stěžovatelem navrhovaným důkazům se krajský soud dostatečným způsobem vyjádřil v závěrečné části svého rozsudku; Nejvyšší správní soud konstatuje, že tak učinil v souladu se zákonem, když stěžovatele seznámil s důvody, proč nemohl nebo neuznal za vhodné provést jím navrhované důkazy. Z uvedeného vysvětlení plyne, že stěžovatelem navržené důkazy se týkají prokázání skutečností, které nemají více vliv na jiné posouzení situace soudem. Skutečnost, že je takto soud posoudil, neznamená, a zdejší soud se s tím ztotožňuje, že by je musel sám provést, aby se s jejich obsahem seznámil.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „*nehumánní*" azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. S těmito námitkami se krajský soud řádně vypořádal. Nadto, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ustanoven zástupce Mgr. Filip Schmidt, advokát se sídlem v Praze, Helénská 4. Podle § 35 odst. 8 in fine s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a to ve výši 3100 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů paušální částkou za úkon právní služby ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3400 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zdejší soud mu takto vypočtenou částku navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 714 Kč (srov. § 14 odst. 2, § 36 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a) a 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2015). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 4114 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu